

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 11238/2020
24.03.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, Београд, Његошева бр. 84, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Београд, Кнеза Милоша 20, ради поништаја решења број: 463-02-234/2015-07 од 15.05.2020. године, уз учешће заинтересованих лица АА из ..., Улица ... бр. ... и ББ из ..., ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Нерић-Митровић, адвокат из Београда, Кумодрашка бр. 176/10, у правној ствари поништаја решења о изузимању из поседа земљишта, након усмене јавне расправе одржане дана 16.03.2023. године, у нејавној седници већа одржаној дана 24.03.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београд ЈП, Београд, Ул. Његошева бр. 84, да заинтересованим лицима АА из ..., улица ... бр. ... и ББ из ..., улица ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 51.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно извршење до коначне исплате

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за имовинско-правне послове органа управе Градске општине Вождовац III број 463-3/2016 од 24.06.2019. године. Ожалбеним решењем од 24.06.2019. године поништава се извршно решење Одељења за комунално грађевинске, стамбене и имовинско правне послове СО Вождовац број У. 463-20/73-04 од 25.04.1973. године, у делу којим је изузето национализовано грађевинско земљиште у КО ..., кат. парцела ... уписана у ЗКУЛ ... површине 10759м² из поседа ранијих сопственика ВВ са 2/4, ГГ са 1/4 и пок. ДД са 1/4 дела у корист општине Вождовац, а за потребе Дирекције за изградњу и реконструкцију Београда у сврху изградње насеља „Браће Јерковић II”, према урбанистичком плану, коју сада представљају кат. парцеле ... површине 5754м², кат. парцела ... површине 38м² и кат. парцела ... површине 3101м²,

све уписане у лист непокретности ... КО ..., кат. парцела ... површине 1389м² уписана у лист непокретности ... КО ... и кат. парцела ... површине 317м² уписана у лист непокретности ... КО ... (став 1). АА из ... и ББ из ..., дужни су да врате примљену накнаду за изузето национализовано грађевинско земљиште што ће бити предмет посебног поступка, а по правноснажности овог решења (став 2). Ово решење ће по правноснажности служити као основ за упис у одговарајућу јавну књигу о евиденцији непокретности и правима на њима, односно код Републичког геодетског завода (став 3).

Тужилац је у тужби поднетој 08.07.2020. године оспорио решење туженог наводећи да је неприхватљив закључак туженог да нису од утицаја на другачију одлуку наводи жалбе којим се указује на пропусте процесне природе који се односе на то да првостепени орган није одржао усмену расправу а све из разлога што је ожалбено решење засновано на налазу вештака сачињеном 2012. године који је допуњен 2015. године на који је представник тужиоца истакао примедбе да је непотпун и неажуран, имајући у виду да је вештак одредио намену земљишта по Генералном плану Београда 2021 констатујући да се земљиште налази у површинама намењеним делом за зеленило, делом за зону комплекса привредних делатности, делом за коридор ново пројектоване саобраћајнице, делом за комплекс комуналних делатности и делом за индивидуално становање. Истиче да су нетачни ови подаци јер је у време израде налаза вештака био усвојен План детаљне регулације за саобраћајни потез од улице Борске до петље Ласта („Службени лист града Београда”, број 40/07) који је дефинисао да је кат. парцела ... КО ... део грађевинске парцеле 3, напред наведене саобраћајнице, те да је после израде налаза усвојен и План детаљне регулације за нови Кумодрашки колектор („Службени лист града Београда”, број 36/15) којим је планирано да се све кат. парцеле које су настале деобом изузете кат. парцеле ... КО ..., налазе у површинама јавне намене. Истиче да је ове околности требало расправити на усменој расправи с обзиром да се ради о управној ствари у којој учествује више странака са супротним интересима због чега је тужиоцу у поновном поступку ускраћено право да брани своја права и правне интересе. Истиче да тужени игнорише наводе жалбе везане за јавну намену изузетог земљишта који став тужилац сматра неоправданим и неприхватљивим сматрајући да су органи поступили противно закону стављајући приватни интерес изнад јавног. Даље истиче да тужени није правилно ценио чињенице и доказе које је тужилац доставио и то решење Владе 05 број 465-3108/2010 од 29.04.2010.године којим је утврђен јавни интерес за експропријацију, односно административни пренос непокретности ради изградње саобраћајног потеза од улице Борске до петље Ласта, као и решење Владе 05 број 465-9367/2010 од 16.12.2010. и 465-1144/2012 од 01.03.2012. године, којим је утврђен јавни интерес за експропријацију, односно административни пренос непокретности ради изградње отворене ретензије Кумодраж I на Кумодрашком потоку на непокретностима у КО Вождовац и КО Кумодраж. Сматра да није цењен и значај наведених јавних објеката, посебно комуналног објекта ретензије Кумодраж I за функционисање насеља „Степа Степановић” и то за објекте основне школе и дечијег вртића који су у изградњи и чије прикључење на канализациону мрежу неће бити могуће док се не изгради ретензија Кумодраж I и деоница кишног колектора у дужини од 800 м (објекти предвиђени првом фазом изградње у Кумодрашком сливу), као ни чињенице да су у завршној фази активности Дирекције на решавању имовинско-правних односа ради привођења намени предметног земљишта у сврху изградње ретензије Кумодраж I и саобраћајнице на потезу Борска- петља Ласта за које је у једном делу у току израда пројектне документације. Сматра да не би требало да се занемари чињеница да у складу са важећим прописима из периода када је предметно земљиште изузето нису постојали рокови за привођење земљишта намени, те да изградња стамбеног насеља подразумева изградњу објеката комуналне инфраструктуре, а да се изградњи објеката те врсте приступа када се укаже потреба за истом, односно да у моменту када је грађено насеље „Браће Јерковић II” није постојала потреба за

изградњом ретензије јер се тек у каснијем периоду изградњом насеља „ Степа Степановић”, „ Падина” и околних насеља указала неодложна потреба за реализацију односно изградњу и раније планираног објекта ретензије Кумодраж I. Сматра да је уско тумачење одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи у супротности са одредбама члана 69. истог закона којим је дефинисан појам јавног грађевинског земљишта и посебно члана 70. став 7. истог закона којим је прописано да се јавно грађевинско земљиште не може отуђити из државне својине. Истиче да је укупна површина сада мања од изузете површине за 160м² и износи укупно 10599м² указујући на став Управног суда изнет у пресуди У14855/14 од 06.10.2016. године да се може дозволити поништај правноснажног решења само онако како тачно гласи по броју и површини парцела која је изузета а не она која је настала формирањем нових парцела од кат. парцеле која је изузета. Из наведених разлога је предложио да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење и да у складу са чланом 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар.

Тужени је у одговору на тужбу примљеним у Управном суду дана 14.10.2020. године навео да с обзиром да тужилац није навео нове чињенице нити предложио нове доказе осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење а који су од стране туженог оцењени, остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да се тужба као неоснована одбије.

Заинтересована лица су у одговору на тужбу преко пуномоћника, примљеним у Управни суд дана 14.12.2020. године, оспорили тужбу оцењујући неоснованим наводе тужиоца у вези са површином која је сада мања за 160м² у односу на изузету површину, наводећи налаз и мишљење Градског завода за вештачење, као и уверење СКН Вождовац од 13.02.2015. године о дељењу кат. парцеле ... КО ... указујући да је општепозната чињеница да приликом преузимања податка из земљишних књига- „излагања”, површине кат. парцеле су сада уписане према дигиталном мерењу, а да тужилац није навео која то кат. парцела је настала од кат. парцеле ... , а да није обухваћена решењем о поништају решења о изузимању. Истиче да је суд у овом предмету већ разматрао све доказе, а у новој тужби није тужилац изнео ни једну нову чињеницу која није већ била наведена у претходној тужби и која није била предмет разматрања пред судом. У вези са наводима тужиоца о заснованости решења на налазу вештака из 2012. године допуњеним 2015. године, истичу да се на расправи пред првостепеним органом 11.06.2015. године вештак изјаснио на дате примедбе да ли је предметно земљиште приведено намени за које је изузето, а да свака намена земљишта која се опредељује новим планским актом представља додатни аргумент да првобитна намена земљишта неће бити реализована, те да тада тужилац није предложио ново вештачење нити било који други доказ да га изведе првостепени орган, наводећи образложење претходне пресуде суда да је правилно утврђено да изузета кат. парцела није приведена намени у року од годину дана од ступања на снагу овог закона и да су се стекли услови за поништај решења о изузимању сходно наведеним одредбама Закона о планирању и изградњи. У вези са наводима тужиоца да је тужени игнорисао јавну намену изузетог земљишта, указује на правно становиште Управног суда у пресуди У 5444/16 да није разлог да се не усвоји захтев за поништај решења о изузимању то што је земљиште планирано после протекла рока од годину дана од дана ступања на снагу закона као јавно грађевинско земљиште. У вези са наводима о неодржавању расправе истичу да су сви докази прибављени и део су списка предмета били пре него што је првостепени орган донео своје решење којим је првобитно одбијен захтев. Истичу да је предметни Закон о планирању и изградњи објављен 05.05.2003. и ступио на снагу 13.05.2003. године, да та одредба члана 86. став 7. није мењана изменама и допунама од 18.04.2006. године па је преклузивни рок од годину дана за привођење земљишта намени за које је изузето истекло 13.05.2004. године. Указује да генерални план не

представља плански акт у смислу одредбе члана 69. Закона о планирању и изградњи указујући на став Управног суда изражен у пресуди У 8651/15. У вези са јавним интересом за експропријацију ради изградње ретензије Кумодраж указују да тужилац не наводи којим донетим урбанистичким пројектом је планирана та ретензија, односно да је предметно земљиште у режиму јавног грађевинског земљишта, указујући да кад је изузето земљиште оно је било планирано за изградњу насеља и није приведено намени према императивној законској одредби, па су наводи у тужби о накнадној у 2010. години планираној ретензији ирелевантни у овом поступку јер су сва наведена решења донета од 2010. године па на даље, а да је рок привођења намени земљишта био 13.05.2004. године. Истиче да погрешно тужилац наводи да се требало применити одредба члана 70. став 7. Закона о планирању и изградњи, да се јавно грађевинско земљиште не може отуђити из јавне својине. Ово стога што је у конкретном случају у питању захтев за поништај решења о изузимању, а не отуђење земљишта, односно да је реч о сасвим другом правном институту. Истичу да тужилац уз тужбу није доставио доказ да је и који јавни интерес нападнутим решењем повређен, па су сматрајући да је тужени дао потпуне, довољне и јасне разлоге, на основу свега наведеног, предложили да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца да заинтересованим лицима исплати трошкове и то за састав одговора на тужбу од стране адвоката у износу од 24.750,00 динара, са законском каматом од доношења одлуке до исплате.

Управни суд је дана 16.03.2023.године одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица, а у одсуству туженог, применом одредбе члана 34. став 2. и 38. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Србије”, број 111/09).

Тужилац је на усменој јавној расправи преко пуномоћника остао у свему при наводима из тужбе и постављеном тужбеном захтеву. Указао је да је у децембру месецу издата и грађевинска дозвола за даљу градњу друге фазе дела предметне саобраћајнице, која обухвата катастарску парцелу ... КО ..., тако да би свака одлука суда којом се тужба одбија значајно зауставила извођење радова који су у току. Других предлога за допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и у спору пуне јурисдикције пресудом реши ову управну ствар. Трошкове поступка није захтевао.

Заинтересована лица су на расправи, преко пуномоћника остала у свему код навода из одговора на тужбу. Сматрају да су сва спорна питања у овом предмету већ дефинисана кроз пресуде Управног суда на које је указано, а да су без значаја наводи пуномоћника тужиоца у вези са издатом грађевинском дозволом, налазећи да у вези са тим наводима нису благовремено достављени валидни докази. Других предлога за допуну доказног поступка нису имали. Предложили су да суд тужбу одбије. Трошкове поступка су захтевали на име састава одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара и за приступ на расправу у износу од 18.000,00 динара, све увећано за 50% за заступање другог лица, у укупном износу од 51.750,00 динара са законском затезном каматом.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари и навода изнетих на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредаба члана 2, члана 33. став 1, члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења, решавајући по захтеву овде заинтересованих лица АА и ББ, за поништај

извршног решења од 25.04.1973.године, ближе описано у диспозитиву ожалбеног решења, првостепени орган је првобитно донео решење од 29.09.2015.године којим је одбио тај захтев као неоснован, али је тужени својим решењем број 463-02-00234/2015-07 од 08.02.2016.године то решење поништио и вратио предмет на поновни поступак, па је у поновном поступку након окончаног управног спора у предмету У 5446/16 од 16.05.2019.године за поништај наведеног другостепеног решења, првостепени орган донео ожалбено решење. Првостепени орган је у извршењу другостепеног решења, доносећи ожалбено решење, нашао да је у поступку по обавезујућим примедбама из образложења другостепеног решења, оценом доказа изведених у претходном и поновном поступку, утврђено да су испуњени услови из члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, јер је вештачењем Градског завода за вештачење од 28.10.2011. године и допуне вештачења од 24.03.2015. године, као неспорно утврђено да земљиште кат. парцеле ... КО ..., које је изузето решењем од 25.04.1973.године у сврху изградње насеља „Браће Јерковић II” према урбанистичком плану, а које сада представљају парцеле наведене у диспозитиву ожалбеног решења, није приведено намени у складу са чланом 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, у року од годину дана од дана ступања на снагу закона.

Одлучујући о изјављеној жалби тужиоца, тужени је нашао да је првостепени орган поступио по обавезујућим примедбама туженог, због чега су неосновани наводи жалбе. Даље налази да за оцену испуњености услова из законске одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, није од утицаја намена земљишта према важећем планском акту већ чињеница да ли је корисник градског грађевинског земљишта у законском року исто привео намени која је одређена решењем о изузимању према планском акту који је важио у време изузимања, а да се та чињеница утврђује вештачењем и да се у списима налази налаз и допуна налаза вештака оцењујући да је правилно првостепени орган на основу налаза вештака утврдио да су у конкретном случају испуњени услови за примену наведене одредбе закона. Првостепени орган је по налажењу туженог поступио у потпуности у складу са ставом са 77. седнице свих судија Управног суда од 29.03.2018. године према ком се не може поништити део правноснажног решења о изузимању градског грађевинског земљишта за део парцеле која је у целини изузета већ се може поништити део таквог решења који се односи на једну или више целих изузетих парцела. Оцењујући неоснованим наводе жалбе да с обзиром да је предметно земљиште јавно грађевинско, нема места примени наведене одредбе, указао је на став изражен и у пресуди Управног суда У 16768/12 од 12.03.2015. године, да је битно да ли је предметно земљиште приведено намени која је одређена решењем о изузимању, а не да ли је исто у правном режиму јавног или осталог грађевинског земљишта према важећем планском акту. Наводи да се о питањима која се тичу имовинско-правних односа насталих услед поништаја може одлучити само у посебном поступку након поништаја решења о изузимању указујући на ставове из пресуда Управног суда У 8516/12 од 19.05.2014.године и У 27719/10 од 01.03.2012. године. Оценио је да су без утицаја на другачију одлуку наводи жалбе који се односе на то да у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења првостепени орган није одржао усмену расправу, указујући да је одлучујући у управном спору по тужби тужиоца против решења туженог од 08.02.2016. године, Управни суд ценио све наводе које је жалилац поновио у жалби која је предмет одлучивања у овом поступку и све материјалне доказе који се налазе у списима предмета, па су у потпуности неосновани наводи жалбе да првостепени орган у поновном поступку није разматрао доказе који се налазе у списима предмета јер су они били прибављени пре него што је тужени донео решење од 08.02.2016. године. Сматра да је, пошто је решење донето у извршењу решења Министарства од 08.02.2016. године, требало да првостепени орган донесе решење применом раније важећег Закона о општем управном поступку, а не важећег на који се

позвао у уводу, али да то није пропуст од утицаја на одлуку у овој управној ствари, а да је првостепени орган у образложењу дао правилне и на закону засноване разлоге за своју одлуку, па је оцењујући те наводе изнете у жалби нашао да исти нису утицали на законистост и правилност ожалбеног решења, па је сходно одредбама чл. 230. и 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10), донео решење као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник Републике Србије”, бр. 47/03,... 39/09), који се у смислу прелазне одредбе члана 218. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник Републике Србије”, бр. 72/09), и самосталне одредбе члана 131. Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи („Службени гласник Републике Србије”, бр.132/14), примењује у конкретном случају, прописано је да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето, у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, правилне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога што је и по оцени суда, правилно тужени орган нашао да је код чињеничног стања да земљиште кат. парцеле ... КО ..., које је изузето решењем од 25.04.1973.године у сврху изградње насеља „Браће Јерковић II” према урбанистичком плану, а које сада представљају парцеле наведене у диспозитиву ожалбеног решења, није приведено намени у складу са чланом 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, у року од годину дана од дана ступања на снагу закона, правилно првостепени орган закључио да правноснажно решење Одељења за комунално грађевинске, стамбене и имовинско правне послове СО Вождовац број У.463-20/73-04 од 25.04.1973. године, у делу којим је изузето национализовано грађевинско земљиште у КО ..., кат. парцела ... уписана у ЗКУЛ ... површине 10759м² из поседа ранијих сопственика коју сада представљају кат. парцеле ... површине 5754м², кат. парцела ... површине 38м² и кат. парцела ... површине 3101м², све уписане у лист непокретности ... КО ..., кат. парцела ... површине 1389м² уписана у лист непокретности ... КО ... и кат. парцела ... површине 317м² уписана у лист непокретности ... КО ..., треба поништити.

Суд је ценио тужбене наводе тужиоца о повреди правила поступка, односно о наведеним пропустима процесне природе да је ожалбено решење засновано на налазу вештака сачињеном 2012. године који је допуњен 2015. године, и да је тужилац истакао примедбе да је непотпун и неажуран а што је требало расправити међу странкама, али су ти наводи неосновани и без утицаја на другачије одлучивање. Ово стога што је првостепени орган у поновном поступку поступио у свему у складу са обавезујућим примедбама другостепеног органа у извршењу решења туженог 463-02-00234/2015-07 од 08.02.2016.године, а све имајући у виду несумњиво утврђено фактичко чињенично стање на лицу места и констатовано вештачењем, које се налази у списима предмета, у коме је наведено да је комплетно земљиште неизграђено, да представља делимично утрину, да је делимично заравњена земља, већим делом депонија смећа, разноразног отпада, насутих гомила шута и земље, делом зарасло у високи коров, шибље и кисело растиње и дрвеће и да нема никаквих изграђених објеката високоградње и нискоградње, планираних у време извршеног изузимања и да предметно земљиште није приведено намени у складу са наведеном одредбом закона.

Ово све тим пре што тужилац наводима тужбе, оспоравањем налаза и мишљења вештака није довео у сумњу чињенично стање утврђено вештачењем да предметно земљиште није приведено намени због које је изузето нити истиче да је земљиште приведено некој другој намени предвиђеној другим планским актима на које указује већ и сам наводи да такво привођење намени тек предстоји. Стога су код наведеног чињеничног и правног стања без утицаја и тужбени наводи о досадашњим активностима на решавању имовинских односа у циљу привођења намени земљишта по планским актима, који су у међувремену донети.

Суд је оценио као без утицаја и тужбене наводе о садашњој мањој површини земљишта у односу на изузето земљиште. Ово стога што је диспозитив ожалбеног решења јасан и одређен, а којим је поништено решење Одељења за комунално грађевинске, стамбене и имовинско правне послове СО Вождовац број У. 463-20/73-04 од 25.04.1973. године, у делу којим је изузето национализовано грађевинско земљиште у КО ..., кат. парцела ... уписана у ЗКУЛ ... површине 10759м² из поседа ранијих сопственика, и да несумњиво произлази да некадашњу кат парцелу ... сада представљају кат. парцеле ближе описане у диспозитиву ожалбеног решења, а да из списка предмета, Уверења Републичког геодетског завода од 13.02.2015.године произлази да је применом Закона о унапређењу квалитета података површина парцела, кат. парцелама које сада чине изузето земљиште, усвојена површина из Дигиталног катастарског плана. С тим у вези, а с обзиром на наведено је без утицаја и позивање тужиоца на наведену пресуду Управног суда.

Суд је и остале тужбене наводе, који су поновљени жалбени наводи оценио као без утицаја на другачије одлучивање из разлога које је навео тужени оцењујући жалбене наводе, а које прихвата суд као правилне и на закону засноване, све имајући у виду наведено чињенично и правно стање, те да у спроведеном поступку које је претходило доношењу оспореног решења није било повреда правила поступка од утицаја на законитост оспореног решења .

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о предлогу тужиоца да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Разматрајући захтев заинтересованих лица АА и ББ за накнаду трошкова управног спора, Суд је нашао да овим лицима за састав одговора на тужбу од стране пуномоћника из реда адвоката припадају трошкови за једно заступано лице у износу од 16.500,00 динара сходно Тар. бр. 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12...37/21; у даљем тексту: Тарифа) која награда се увећава за 50% за друго заступано лице у износу од 8.250,00 динара сагласно Тар. броју 46. Тарифе или све укупно за састав одговора на тужбу у износу од 24.750,00 динара. Такође, заинтересованим лицима припадају и трошкови за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката на одржаној расправи у износу од 16.500,00 динара за једно заступано лице сагласно Тар. броју 44. став 1. ал. 1. у вези са Тар. бр. 43. Тарифе, која награда се увећава за 50% за друго заступано лице у износу од 8.250,00 динара сагласно

Тар. броју 46. Тарифе, који добијени износ је увећан за износ на име награде за један започети сат у износу од 1.500,00 динара или укупно за заступање на расправи у износу 26.250,00 динара, све у вези са одредбама члана 15. ове Тарифе, све укупно за заступање заинтересованих лица у износу од 51.000,00 динара, колико је Суд на основу одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и применом одредаба чл. 150, 153. став 1. и члана 154. и члана 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11..18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, заинтересованим лицима и досудио као у ставу II диспозитива пресуде. На досуђени износ заинтересованим лицима је, сагласно одредбама члана 277. став 1. и чл. 278. и 324. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78...57/89, „Службени лист СРЈ”, број 31/93...44/99 и „Службени гласник РС”, број 18/20), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати („Службени гласник РС”, број 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема решења од стране тужиоца, па до исплате. Суд заинтересованим лицима није признао већи износ на име трошкова спора за заступање ових лица на одржаној расправи од досуђеног, а до захтеваног као опредељених супротно наведеним тарифним бројевима Тарифе, за заступање на расправи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.03.2023.године, 8 У 11238/2020

Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.

Председник већа - судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН